

Trở Một Đời

Phạm Sơn Liêm.

Anh về kịp... chỉ là không kịp có em trong đời nữa.

Tiếng xích lô vẫn lạch cạch... Nhưng lần này... nó không còn là âm thanh của mưu sinh nữa. Nó giống... tiếng một thứ gì đó đang vỡ ra từng chút một.

Ngày Tâm trở về, anh không còn là người lính. Anh chỉ là một cái bóng. Cái bóng đứng trước cửa nhà... không dám bước vào. Tuyết mở cửa. Nhìn anh. Không khóc. Chỉ hỏi rất khẽ, như sợ nói mạnh quá... người trước mặt sẽ tan đi:

- Anh... còn sống... phải không?

Tâm gật đầu. Cái gật đầu đó... nặng như một lời thú tội.

Những ngày sau đó, họ sống như những người sắp chìm. Không ai nói ra. Nhưng ai cũng biết. Tâm đạp xích lô đến bật máu chân. Có hôm, anh vẫn đạp... dù đã không còn khách. Chỉ để... không phải về nhà sớm. Vì về sớm... là phải đối diện với ánh mắt của Tuyết. Ánh mắt đó không trách. Chỉ thương. Mà cái thương đó... mới là thứ giết người.

Tuyết bắt đầu ho. Đêm đầu tiên, cô còn quay mặt vào tường để giấu. Đêm thứ hai, cô lấy tay bịt miệng. Đêm thứ ba... Máu thấm qua kẽ tay. Nhỏ xuống chiếu. Tâm thấy. Nhưng anh giả vờ không thấy. Anh sợ... nếu nhìn thẳng vào đó... mọi thứ sẽ trở thành sự thật.

Hôm đi bệnh viện, trời nắng. Nắng gắt. Tâm chở vợ. Cái xích lô kéo kẹt. Như sắp gãy. Giống như... người trên xe. Bác sĩ không nhìn họ lâu. Chỉ nhìn hồ sơ. Rồi nói: "Về đi." Tâm đứng chết:

- Còn nước còn tát... bác sĩ...

- Không còn nước nữa rồi.

Một câu nói. Nhẹ. Nhưng đủ để dập tắt cả một đời người.

Tối đó, Tâm không ngủ. Anh ngồi nhìn Tuyết. Cô ngủ. Nhẹ như không còn thở. Anh đưa tay chạm vào tóc vợ. Mái tóc đã thưa đi. Anh rút tay lại. Như chạm phải cái gì đó... đang rời khỏi mình.

Những ngày sau... Tâm không còn biết mệt. Anh làm như một con thú. Không ăn. Không nghỉ. Chỉ làm và làm. Có hôm, anh ngã xuống. Người ta hỏi: "Sao liễu vậy?" Anh chỉ cười: "Ở nhà... có người đang chờ chết." Không ai dám hỏi nữa.

Tuyết yếu dần.

Có hôm cô gọi anh:

- Anh...

- Ừ, anh đây...

- Em... lạnh...

Tâm ôm lấy vợ. Nhưng người anh nóng. Còn người cô... lạnh như nước giếng. Anh ôm chặt hơn. Như muốn truyền hết hơi ấm. Nhưng càng ôm... càng thấy trống.

Chiều đó, trời không mưa ngay. Mà âm u. Ngọt ngào. Như có cái gì đó... đang chờ. Tuyết nằm đó. Nhìn lên mái tôn.

- Anh Tâm...

- Ừ...

- Anh còn nhớ... hồi mình mới cưới không...

Tâm cười. Nhưng nước mắt rơi:

- Nhớ... lúc đó em khó chịu lắm...

- Ừ... mà anh vẫn cưới...

- Ừ... ngu...

Hai người cười. Nhưng tiếng cười... đứt đoạn...

Một lúc sau, Tuyết nói nhỏ:

- Anh... em đau...

Tâm hoảng:

- Đau ở đâu? Anh chở đi bác sĩ!

Tuyết lắc đầu.

- Không phải... đau chỗ này...

Cô đặt tay lên ngực anh.

- ...đau ở đây...

Tâm gục xuống. Không còn nói được nữa.

Ngoài trời bắt đầu mưa.

Những giọt mưa đầu tiên rơi xuống mái tôn. Lộp... bộp...

Lộp... bộp... Như đếm ngược.

- Anh...

- Anh đây...

- Đừng để thằng An... giống mình...

Tâm nghẹn:

- Hứa đi...

- Anh hứa...

- Đừng... để nó... phải nhớ... cái nghèo này...

Tâm không trả lời được. Vì anh biết... Có những thứ... không phải muốn là tránh được.

Tuyết nhìn anh. Rất lâu... Như muốn nhớ hết khuôn mặt này... cho một đời khác:

- Anh...

- Ừ...

- Nếu có kiếp sau...

Tâm nắm chặt tay:

- Đừng nói nữa...

- ...em vẫn lấy anh...

Bàn tay cô siết nhẹ. Rồi... Buông...

Không có khoảnh khắc nào rõ ràng. Không có giây phút nào gọi là “đi”. Chỉ là...

Tự nhiên... căn phòng thiếu đi một người. Tâm không khóc ngay. Anh nhìn. Rất lâu... Rồi đưa tay... vuốt mắt vợ. Nhưng tay anh run quá. Vuốt không khép được. Anh thì thầm: “*Ngủ đi... anh canh...*”

Đám tang. Không ai khóc lớn. Vì nghèo quá... không ai còn sức. Chỉ có những tiếng thờ dài. Và những ánh mắt... không dám nhìn lâu.

Thằng An đứng đó. Nó nhìn vào quan tài. Rồi quay qua Tâm:

- Ba...

- Ừ...

- Mẹ bị nhốt hả ba?

Tâm chết lặng.

- Ba mở ra cho mẹ đi...

Không trả lời.

- Mẹ sợ tối lắm...

Câu đó... Làm Tâm gục xuống.

Đêm. Mọi người về hết. Căn nhà trống. Chiếc quan tài nằm đó. Như một sự thật không thể né. Tâm ngồi bên. Không đèn. Không nhang. Chỉ bóng tối. Anh nói rất nhỏ: “*Tuyết...*” Không có tiếng trả lời.

“Hồi đó... em nói... nghèo cũng được... miễn có nhau...” Anh cười. Một tiếng cười... như rách ra: “...giờ nghèo còn... mà em không còn...”

Anh đặt trán lên nắp quan tài. Gối lạnh. Lạnh như tay cô lúc chiều. Một lúc rất lâu sau... Anh thì thầm: “*Anh chưa kịp... già với em...*”

Im lặng. Rồi... Một tiếng nấc. Rất nhỏ. Nhưng kéo dài... Như xé ra từ đáy phổi.

Ngoài trời, mưa vẫn rơi.

Trong nhà... Một người đàn ông bắt đầu khóc. Không thành tiếng. Chỉ có hơi thở đứt quãng. Như mỗi lần hít vào... là một lần đau. Như mỗi lần thở ra... là một lần mất thêm một chút gì đó.

Và ở một góc nhà... Một đứa trẻ ngủ mê. Miệng vẫn gọi: “*Mẹ...*”...

Nhưng không còn ai trả lời nữa.

Phạm Sơn Liêm.